

INGYENES

Kredenc

2022/tavaszi

■ A Pécsi Hajnóczy József Kollégium diáklapja

FELNÖTTÉ VÁLÁS

A VILÁG ELSŐ SZÁMÚ MAGAZINJA FIATALNÓKNEK

ÁRKA S 2017/1. (77) SZ.

Könyvk

Kedves Olvasók!

Szerkesztőségünk csapata tavaszi lapszámunkban egy olyan kérdéssel foglalkozik, ami a 14 feletti korosztályt így, vagy úgy, de mindenképpen érinti: a felnőtté válással, a szülőktől való elszakadással. Mi, a nevelőtanáraitok felnőtté válásotokat „élesben” kísérhetjük figyelemmel, hiszen szinte gyerekként érkeztek hozzánk, és felnőttként távoztok. Most megismerjük azokat a gondolatokat is, melyek Titeket, a leginkább érintettetek foglalkoztatnak a kérdés kapcsán. Jó olvasást kíván, a Kredenc szerkesztőségének nevében,

Szluca Bernadett

A lapszám kiadását a Nemzeti Tehetségprogram által meghirdetett NTP-KNI-20-0017 kódjelű pályázatból finanszíroztuk.

Impresszum

Főszerkesztő: Szluca Bernadett

Címlap, hátlap: a Kredenc szerkesztősége

Tördelők: Gecesei Szabina

Fotók: a Kredenc szerkesztősége, Varga Réka

Rovatok: Nagy Kitti (Pro/Kontra, Kreatív gyakorlatok) Tarlós Eszter (Pro/Kontra, Így írunk mi), Kovács Cintia (Fókuszban), Szekeres Bella (Feeling, Így írunk mi, Így alkotunk mi), Mórel Emma (Portré), DÓK (Varga Amanda, Kálmán Kira, Haragó Péter, Himer Anna), Végvári Zsófia (Film, Kreatív gyakorlatok), Aktuális (Gecesei Szabina)

Szerkesztőség: Pécsi Hajnóczy József Kollégium – Kredenc
7633 Pécs, Türr I. u. 2.

kredenclap@gmail.com

Tördelés, nyomdai előkészítés: Pécsi Hajnóczy József Kollégium

Nyomdai munkálatok: Dekorsprint Kft., Pécs

Felelős kiadó: Dr. Barna Viktor

Megjelenik félévente 100 példányban.

Kredenc

35. szám

2022/tavaszi

PRO/KONTRA	4
Gondolatok a diákmunkáról	
FÓKUSZBAN	5
Elszakadás a szülőktől	
FEELING	6
Felnőtté válni	
FILM	7
Holt költők társasága (1989)	
ÍGY ALKOTUNK MI	8-9
Tetoválás tervek	
KREATÍV GYAKORLATOK	10-11
Megadott szavas történetek	
PORTRÉ	12
Második otthon	
AKTUÁLIS	13
Túlélési tippek kollégistáknak	
DÓK	14-15
Felnőttnek lenni	
Egyszer fel kell nőni	
ÍGY ÍRUNK MI	16-17
Értelem	
Olyan mint...	
Hasonlat	
VISSZATEKINTŐ	18
TRAME- az emlékezet nyomában	

Gondolatok a diákmunkáról

Pro/

A diákmunkával számos pozitív tapasztalatot tudsz szerezni, melyek a felnőtté válás során a segítségre lehetnek. Az iskola mellett, vagy tanévközi szünetekben végzett diákmunka nem csak arra jó, hogy egy kis plusz zsebpénzt szerezz, hanem számos más hasznos dologra is tökéletes.

Ha esetleg olyan helyen vállalsz munkát, ami a későbbiekben is érdekelhet, vagy akár hosszabb távon ezzel szeretnél foglalkozni, akkor a diákmunka egy tökéletes lehetőség arra, hogy szakmai tapasztalatot szerezz. Emellett ha már egy adott pályán van tapasztalatod, sokkal könnyebb lesz majd a munkavégzés, és sokkal könnyebben tudsz majd az adott dolgozói társaságba beilleszkedni.

Egy diákmunka keretein belül rengeteg új kapcsolatot lehet kialakítani. Akár életre szóló barátságokat, vagy munkakapcsolatokat. Egy ilyen lehetőség arra is jó, hogy idegen helyen - ami lehet majd a jövőben a munkahelyed is - idegen emberek közt, könnyebben menjen a beilleszkedés, alkalmazkodás. Ez a későbbiekben is hatalmas segítség lesz majd, hogy jobb munkakört tudj teremteni, jobb legyen a kapcsolatotod a munkatársaidal és a főnököddel.

De afelett sem lehet elsiklani, hogy egy kamasznak az elsődleges célja mindenképpen a pénzszerzés lesz egy diákmunkával. Így meg tudod tanulni felelősségteljesen használni a pénzt, megtanulsz spórolni, és lesz egy kis anyagi hátterved, amit te

saját magad, a saját erőd befektetésével kerestél meg.

Tarlós Eszter

/Kontra

Egyet kell értenem abban, hogy pozitív tapasztalatokat szerezhet bárki diákmunkával, viszont lehetséges olyan verzió is, ahol nemcsak pozitívumokkal, hanem negatív dolgokkal is találkozhatasz. Ez persze nem gátolja egy picit sem felnőtté válásod, csak kicsit másképp láthatod a dolgokat. Egy új szemlélet sosem árthat senkinek sem.

Hosszú ideig is eltarthat, amíg átnézel minden álláslehetőséget. Nem feltétlenül találsz olyan helyet, ahonnan szakmai tapasztalatra szert tehetsz. Az ilyen helyek, ha vannak, hamar elkelnek. Gyorsnak és ügyesnek kell lenned. Másik lehetőség, olyan munkát találsz, vagy arra marad hely, ahova annyira nem szeretnél menni. Így általánosan napjaid kezdődhetnek rossz hangulattal, ami vagy javul a munkahelyeden, vagy nem. A diákokat foglalkoztató személyek, cégek listája hosszú, és mindegyik másképpen áll a fiatalokhoz. Egyik helyen kedvesek, aranyosak, míg máshol kevésbé. Sok helyen szeretik a diákokat „csicskáztatni”. Talán azt gondolják, „betörnek” a fiatalokat, legalább addig sem nyomkodják a telefonokat. Egyáltalán nem fix az sem, hogy jó kapcsolatot alakítasz ki az ott dolgozókkal. Érhet akár olyan élmény is, ami meghatározó lesz életedben valamilyen okból kifolyólag.

Számolni kell azzal is, hogy akár sulis időben, akár szünetben vállalsz diákmunkát, minden esetben rengeteg szabadidőt veszítesz, amit másra is tudnál fordítani. Iskolaidőben a tanulás az elsődleges cél. Természetesen milliőkat sem fogsz keresni. Zsebpénznek jó, viszont, ha nem kapsz mellé pénzügyi segítséget, spórolni túl sokat nem fogsz tudni. Nem akarom senki kedvét elvenni az ilyen elfoglaltságoktól. Ha van kedved/időd rá, vagy szimplán egy kis pluszt szeretnél, menj nyugodtan. Akadnak nagyon jó helyek is. :)

Nagy Kitti

Elszakadás a szülőktől

Minden család életében egyszer bekövetkezik, hogy a szülőknél el kell fogadniuk, hogy gyermekük felnő és elhagyja a „családi fészket”. Ezt a folyamatot fogom közelebbről megvizsgálni.

Kezdjük először a középiskolával. A diák szempontjából lehet, hogy nem annyira szívzaggató ez a helyzet, mint az anya vagy apa szemszögéből, viszont saját tapasztalatból mondhatom, igenis érezhető egy idő után - ha nem is az elején, a kezdeti örömnél amiatt, hogy végre nem vagyunk szülői felügyelet alatt - hogy egyre jobban magunkra vagyunk utalva, egyre önállóbbnak kell lennünk. Az elején persze minden jó, élvezzük, hogy majdnem „felnőttek” lehetünk. Aztán időről időre rájövünk, hogy nem is olyan buli és könnyű ez a felnőtté válás.

viszont nem is a kollégium, vagy a középiskola az első ilyen helyzet, hogy el kell szakadni tőlük, hiszen már az óvodába, vagy iskolába engedés is ilyesfajta elengedésnek számít. Napközben már nem ők vigyáznak ránk, nem ők segítik bekötni a cipőfűzőnket, nem ők játszanak velünk. Ehelyett egy új és ismeretlen közösségbe kell engedniük minket, ami nem épp a legegyszerűbb dolog semelyik szempontból.

Az egyetemen már nem igazán érzékelhető nagy áttörés a fiatal szemszögéből, hisz már valóban felnőtt. Ideje is lenne elszakadni a szülőktől, viszont ez sem ilyen egyszerű. Természetesen ebben a helyzetben is magunkra vagyunk utalva, nagyobb felelősség, több önállóság, ránk hárul az ügyeink intézése, de azért még most is jóleső, ha anya vasárnap megfőzi a kedvenc kajánkat, akármilyen feladat van, megpróbál segíteni és még így is a háttérben mellettünk maradni.

És amikor azt vesszük észre, hogy egyedül kell már különböző ügyeket rendezni, vagy épp orvoshoz menni, akkor ott, abban a pillanatban jövünk rá, hogy mennyire is hiányzik az a gyermekkor, amikor anya és apa nélkül semmit se tudunk csinálni.

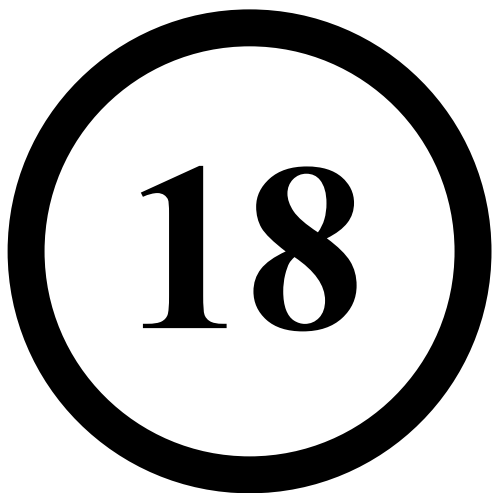
A szülő szempontjából lényegesen fájdalmasabb elengedni a gyermeküket a nagyvilágba. Náluk

A szüleinknek még most se könnyű. De kárpótolja őket az az érzés, hogy akárhány évesek vagyunk, mindig is a kicsi gyerekük maradunk. Tehát összegezve, akárhova megyünk távolabb a szülőktől, nekik fájdalmas lesz, csak talán idővel csökken, enyhül az érzés. De legbelül nekünk is elég fájdalmas tud lenni, főleg az első ilyen alkalom.

Kovács Cintia

Felnőtté válni

Nincs konkrét határ, maximum a törvény szabhatja meg, hogy mikortól számításra felnőttek. És az nem sokat számít, csak meghatározzák, mikortól kell elkezdened adózni és fizetni az életben maradásért. Ez is csak egy nézőpont.

De ez belülről másképpen alakul, nem lehet siettetni, sem hátráltatni. Mikor eljön az ideje, történik valami, amit a szükség okozott. Sokszor a külső kényszer, vagy a belső nyomás megköveteli, hogy úgy viselkedj, gondolkodj, gondoskodj, akár egy felnőtt. Bár vannak rítusok, amikhez köthető a felnőtté válás. Például bizonyos törzseknél a beavató szertartások, próbák, amiket a személyeknek át kellett élniük, és attól a ponttól számítanak felelősségteljes személynek. A nyugati világban mostanra ezt inkább az érettségihez kötik.

A felnőtté válás több lépcsőfokból, időszakból áll, és egyénenként ennek a ritmusa eltérő. De vajon mi is ez az érzés? Mikor megismered

magad, mikor már megtudod határozni, hogy ki vagy te, hogy mit kell tenned. Érzed már, hogy döntéseidnek súlya van, és nem csak akkor, amikor már végbement, hanem még előtte. Mikor állsz és gondolkodsz. Felelősséget vállalsz tetteidért, szavaidért, döntéseidért. Gyermekkorban szüleink, nagyszüleink, tanáraink felelnek értünk, de mikor felnőtté válunk, mi felelünk magunkért és másokért.

Máshogy látod a világot, mint előtte. Más a fogalom, az elme, a gondolat. De nincs egy meghatározott pont, nem lehet meghatározni. Megfejténi sem lehet, csak találgatni, kérdezni és kutatni, mind önmagunkban, mind másokban.

És ott a gondolat - mikor már elvileg a peremen állsz - hogy miért akarjak felnőtt lenni. Hát nem jó az a felelőtlen élet gyermekként, mikor gondoskodnak rólunk és még az ételt is a szánkba rakják? S lehet, volt pillanat, mikor azt kívántad „Bárcsak már felnőtt lennék!”, mikor dacoltál szüleiddel, tanáraiddal, mert nem tehetted azt, amit te találtál megfelelőnek és kedvezőnek. Talán visszagondolsz, hogy milyen jó volt az a szabadság, mert az az volt, akkor törődött veled a boldogság, hiszen egy játszóházban éltél. Nem kellett a pénzre gondolnod, és most itt vagy. Rideg lehet első látásra, de nem korlátoznak, dönthetsz a saját nyereségedre, önálló lehetsz. És ezt mind akár felnőtté válás nélkül is teheted, de azt hosszú távon megbánhatod.

Felelősségteljesnek kell lenned a felnőtté váláshoz, de a legfontosabb, hogy ismerd önmagad és önállóan gondolkodj!

Szekeres Bella

Holt költők társasága (1989)

Lapszámunk mostani témája a felnőtté válás, a felnőtté válás történetek. De mi is ez?

A felnőtté válás történetekben a főszereplők a cselekmény ideje alatt olyan problémákkal birkóznak meg, illetve olyan dolgokat élnek át, melyek felkészítik őket a felnőtt létre. Ezeket az élményeket, akár te is könnyen megéledheted. Most egy ilyen filmet hoztam nektek, noha kicsit régi, remélem tetszeni fog.

A Holt költők társasága egy 1989-ben bemutatott film, melyet Peter Weir rendezett, zenéjét Maurice Jarre szerezte. Főszereplői egy fiktív bentlakásos iskola, a Welton Akadémia diákjai. Itt a diákok latinul tanulnak, s többségük orvossá, jogásszá, vagy bankárrá válik, ha elvégzi az iskolát. Az új tanév kezdetekor új irodalom tanár, John Keating (Robin Williams) érkezik az intézménybe, és a hét főszereplő fiú osztályát szeretné buzdítani arra, hogy járjanak nyitott szemmel, és merjenek élni,

(Ethan Hawke) ismerhetjük meg jobban a 130 perces játékidő alatt. Neil egy nagyon lekorlátozott fiú ebben a történetben, akit édesapja, Mr. Perry az előre megtervezett élete miatt nem enged szabad döntéseket hozni, nem lehet valódi tinédzser. Fia minden vágya, hogy színész lehessen, ám ez is tiltva van neki. Todd pedig egy nagyon visszahúzódó, önmagában nem biztos srác, aki nagyon fél, hogy nem képes elég jól teljesíteni ahhoz, hogy olyan nagyra tartsák, mint bátyját, mikor a Weltonba járt. Szeretne kitörni, de nem elég bátor hozzá. Keatingnek az a célja, hogy ezeket a fiúkat felszabadítsa és növendékei leljenek örömet abban, amit csinálnak. A mozi az ő történetüket meséli el, és azt, hogy milyen érzés is, ha az ember szabad lehet.

Mikor először láttam a filmet, már akkor is nagyon tetszett, és ez sokadik megnézésre sem változott. A felvételek és a zene mind nagyon tetszett, de ebben a történetben a színészek játéka fogott meg leginkább. Williams és a többiek között ténylegesen

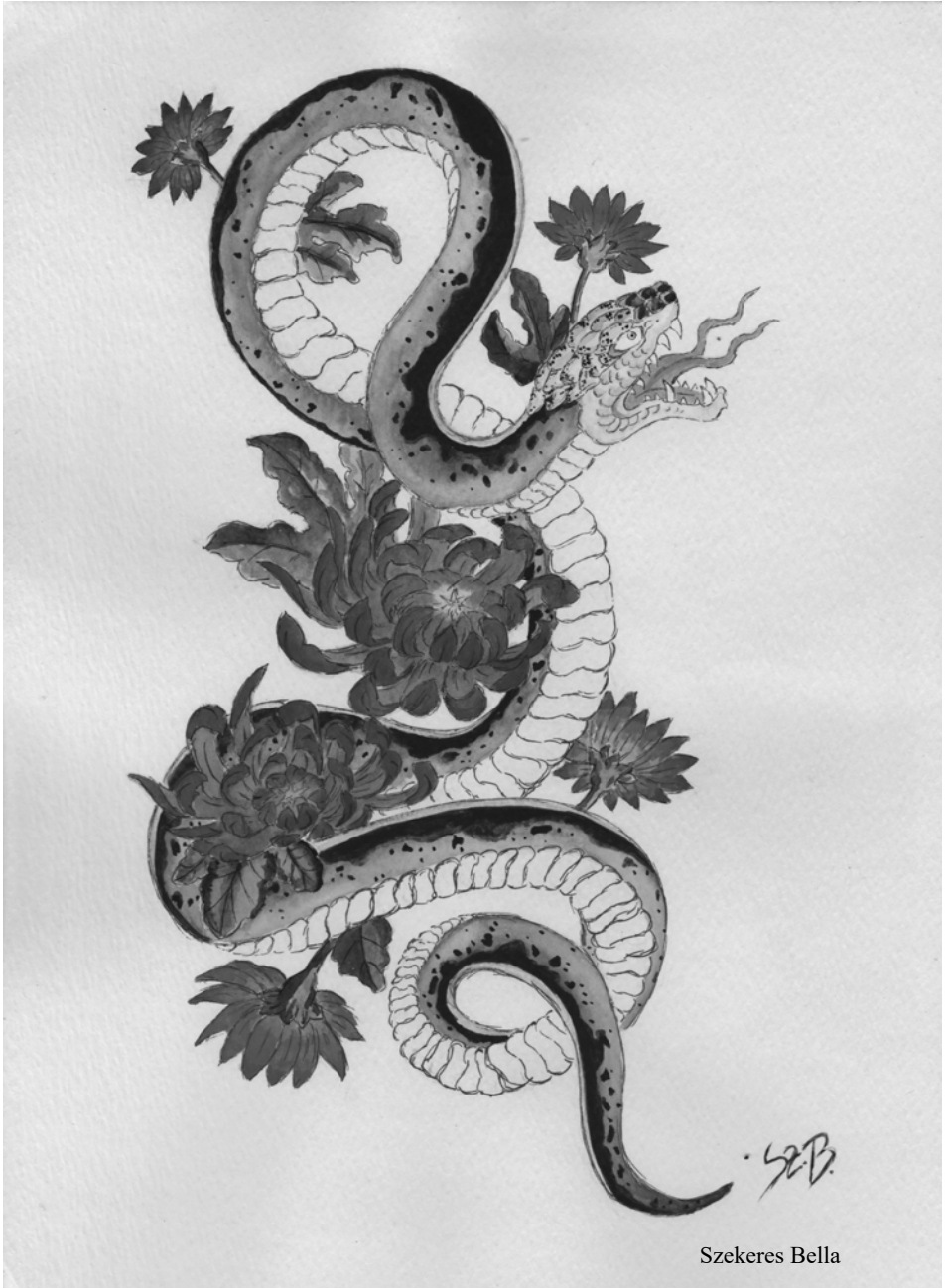
mert az életük véges. A film leghíresebb kijelentése is ezt mutatja: Carpe diem. Na, meg persze a költészetet is szeretné megkedveltetni velük.

A főszereplő fiúk közül a legjobban talán Neil Perryt (Rober Sean Leonard) és Todd Andersont

észrevehető a szoros kötődés, nem csak színjáték az egész. A film inspirálóan hat a nézőre, ha annak éppen arra van szüksége, megmutatja, hogy az életet élni kell, és lehet is élni, és nem utolsó sorban, ragadjuk meg a pillanatot!

Végvári Zsófia

Szekeress Bella

A találkozás

A kórtermemben csontig hatoló hideg uralkodott, mikor felébredtem. Mintha villám csapott volna belém, olyan hirtelenséggel nyitottam ki barna szememeimet. Nem tudtam, hogy mégis mióta feküdhettem itt ebben az állapotban, de a tagjaim zsibbadtságából arra következtethettem, hogy éppen elég ideje már. Az ablakom nyitva állt, hallhattam, ahogy alatta az éjszakás nővérek halkán beszélgetnek egy szál cigaretta mellett. A földszinten szállásoltak el ezek szerint. Az ablakon át beszállingózott a keserű ízű füst, nehezen álltam ellent annak, hogy köhögjek egyet.

Éjszaka volt még, éjjel egy órát ütött az óra, az ágyam melletti éjjeliszekrényen álló vekkerről leolvashattam. A fejem tompa volt, a gondolataimat kiskanállal is nehéz lett volna összekaparni. Kézfejemből infúzió állt ki, s az infúziós zsákból *a folyadék hosszan csepegett*, másodpercenként jött és jött az áttetsző lötyty. Valahogy az egész olyan ismerősnek tűnt, mintha nem először járnék itt. Tudtam, hogy a helyiségben melyik falat világítja

meg a legjobban a Nap, mikor delet üt az óra, s hogy az ápolók milyen időközönként jönnek cserélni az infúziómat. Mégsem volt fogalmam arról, hogyan kerültem ide. Úgy éreztem magam, mintha kiradíroztak volna belőlem egy darabot. Egy dologra emlékeztem egyedül. Mielőtt felébredtem volna, ez a furcsa alváshoz közeli állapot az *úrutazáshoz hasonlított a leginkább*. Mintha lebegtem volna, s a levegőben egy láthatatlan kar tartott volna meg. Ezen gondolatok hatására megborzongtam kissé, ezért még jobban magamra húztam a takarómat. Próbáltam kitisztítani a fejem, közben próbáltam jobban felmérni ideiglenes szobámat. Nem volt túl nagy, és nem is kapott benne sok bútor helyet, de a falon lógó képek próbálták ellensúlyozni, hol is vagyok épp. Az enyémen kívül még egy ágy kapott helyett, az üresen, bevetetlenül állt a bal oldalamon. A falak fehérre festetten vettek körbe, a padlót szürke csempe alkotta. A csukott ajtón egy fogas lógott, rajta egy idegen kabáttal. A szürke színű ruha viseltes volt, igen régi darabnak látszott. Lehet, hogy az egyik nővér *megint elfelejtette magával vinni*. Az egyikük az ablakom alatt most is arról panaszkodott, hogy a mobilját már megint valahol elhagyta.

Váratlan találkozásom az álommal teljesen letaglózott. A szememeit lehúzta a fáradtság, noha alig lehettem ébren 20 perce, mégis úgy éreztem, hetek óta le se feküdtem. Nem túl hosszú álmomat egy reszelős hang szakította félbe:

-Végre itt vagy, el sem hiszem – a hang teljesen idegen volt számomra.

Végvári Zsófia

Repülőút

A nevem Mia. Holnap ünneplem a 26. születésnapomat. Ma hosszú utazás elé nézek. Amerikából repülök haza Magyarországra. Két éve vagyok kint, párszor jártam otthon, de szülőnapra még nem sikerült. Szóval most siker lesz. Eredetileg nem utaznék egyedül. Jack eljött volna velem, de nem tud jönni, mert behívták a kórházba. Jack 28 éves, kitűnő orvos, nagyon jó a humora és remekül kijövök vele. Igazi barátra találtam személyében. Sokan nem kedvelik külseje miatt, ami szerintem nem túl extrém. Annyi az egész, hogy piros a haja. Nem értem egy hajfestéktől, miért ne lehetne valaki normális?

Tegnap este szölt, hogy mégsem tud jönni. Nem haragudtam érte, de egy kissé elszomorított. Egyszer járt velem Magyarországon, imádtá. Rengeteg helyet nem tudtunk megnézni időkorlát miatt. Most akartuk egy kicsit pótolni. Végül is nem lehet egy országot részletesen megnézni öt nap alatt. Időben felszálltam a repülőre. Leültem a helyemre, nem sokkal később felszálltunk. Egy óra múlva felkeltem és kimentem az étkező részbe. Mázlimra senki sem tartózkodott bent. Öntöttem egy pohárba vizet magamnak a kikészített kancsóból. Valaki bejött, megfordultam, s az illendőség szerint köszönni akartam.

- Hát te? – szöltam. Jack nézett velem szembe.
- Szia. Szólni akartam neked, hogy tudok jönni.

Reggel időben elengedtek, pont utolsók között feljuttattam a gépre. – mondta. A szokásos fekete mappája volt a kezében.

- Semmi baj, csak megleptél. – válaszoltam. – Örülök, hogy itt vagy.

Közben odaléptem hozzá és átöleltem ő is átkarolt engem. Pár pillanat múlva elengedtem.

- Hát ez tényleg váratlan találkozás. – mondtam.

- Hát igen. – válaszolt Jack.

Letette a mappáját az asztalra. Készítettem egy kávét neki, közben beszélgettünk. A poharamért akartam nyúlni, nem figyeltem a mozdulatra, mivel Jackre néztem. Zseniálisan felborítottam a poharat. A víz szétterült az asztalon, majd *hosszan csöpögött* a széléről. Jack segített feltörölni. Bejött az ajtón egy légi utas kísérő, és megkért minket, menjünk a helyünkre 10 percen belül. Jack kiment az étkező részből. Természetesen a dossziéját *megint elfelejtette magával vinni*. A munkahelyén is hol egyik, hol meg a másik asztalon hagyja. Felvettem, s utána indultam. Szerencsémre az ülések előtt megvárt.

- Ezt elhagyta. – mutattam neki a fekete tartót.

- Oh, igen a szokásos. – átvette tőlem a mappát.

- Legyenek szívesek a helyükre fáradni. – szölt a kísérő.

Elindultunk a székeinkhez s elfoglaltuk azokat. Percekkel később szölt a hangos bemozdó, hogy kapcsoljuk be öveinket, mert egy kis turbulencia várható. Kb. 15 perccel később össze-vissza rázkódott a gép. Majdnem olyan volt, mint egy földrengés, de *egy úrutazáshoz hasonlított leginkább*, persze, ilyenben sose volt részem élőben. Mázlimra, mire elkapott volna a pánik, abamaradt. Ez után nyugodtan értünk el a célállomásra. Leszálltunk, összeszedtük Jackkel a csomagunkat. Kimentünk a reptérről, ahol már vártak minket. Remek napokat töltöttünk el ismét itthon. Hülyeségből nem volt hiány, mint sosem.

Nagy Kitti

Második otthon

Sokak számára a továbbtanulás a kollégiumba való beköltözést is jelenti. Olyan gyerekeket érint elsősorban, akik olyan kisebb településen élnek, ahol nincsen középiskola, vagy esetleg nem ott szeretnék folytatni tanulmányaikat. Eleinte ugyan nehéz lehet egyes gyerekeknek a beilleszkedés, a beköltözés, viszont legtöbbször minden probléma nélkül beleszoknak a tanulók. Ez a helyzet viszont nem csak a diákok számára okozhat problémát. Ehhez kapcsolódóan kérdeztem a szüleimet arról, hogy ő hogyan élték meg, hogy immáron mindkét lányuk kollégista lett. Az ő válaszait olvashatjátok alább.

- Miként élted meg az elszakadást?

- Úgy éreztem – vallja az apukám, - hogy gyorsan elrepült az idő, és hirtelen felnőtél. Ez egyrészt büszkeséggel is eltöltött, másrészt felerősödött bennem a féltés is. Először nem tudtam, hogy hogyan fogod kezelni ezt a helyzetet, de így utólag visszanezve nagyon úgyesnek vetted az akadályokat. Azonban talpraesettség ellenére még mindig féltve indítunk útnak hétről-hétre.

- Milyen előnyökkel, illetve hátrányokkal járt számotokra, hogy kollégista lettem?

- Mivel te és a nővéred is kollégista lett, ezért több időnk maradt egymásra anyukátokkal, és többet tudtunk a saját egyéni programjainkkal is foglalkozni. Részben megszűnt az esti leckeírás körüli feladatunk. Az iskolán kívüli programok, szakkörök, edzések szervezése sem a mi feladatunk már. Ha mégis részt kell vállalnunk a feladatok, programok megoldásában, akkor ez már nem olyan egyszerű 90 kilométer távolságból. Természetesen hiányzik a napi személyes kontaktus is.

- Miként változott az időbeosztásod?

- Egyfelől a hétköznapi dolgaim egyszerűsödtek, mert csak két ember feladatait kellett összehangolni. Olyan dolgokra is több időnk jut, amire eddig nem tudtunk sort keríteni. Ellenben a hétvégék sokkal zsúfoltabbak lettek. Amikor hazaérkeztek, az eddig hétköznapi feladatok hétvégére összpontosulnak.

- Milyen változást láttál rajtad?

- Látszik rajtad, hogy újfajta problémákkal kellett szembenézned, ezeket általában jól kezeled, de van úgy, hogy panaszkodsz, mert némely dologban tehetetlennek érzed magad. De mivel 12nem vagyunk veled mindig, ezért kénytelen vagy

magad megoldani a problémát. Örömmel látom, hogy sokkal önállóbb lettél, úgyesen veszed az akadályokat.

- Anya, kérlek te is elmeséled, hogy hogyan élted meg ezt az időszakot?

- Nálad könnyebben ment, második gyermek révén. Nyilván hozzá kellett szokni, hogy kezdetben két, később egy, majd végül egy gyerek sem maradt itthon. Így azért fokozatosabb volt. Mivel te egy nagyobb városba mentél továbbtanulni, féltve engedtelek el, hiszen kevés ismerős volt, és teljesen új közegbe csöppentél bele. Bár láttam az első hetek megpróbáltatásait, úgy gondoltam, hogy nem lesznek gondok. És mivel szinte mindennap beszélünk telefonon, így mindent tudunk egymás napjáról.

- Milyen előnyökkel és hátrányokkal járt?

- Több szabadidőt tudok magamra fordítani, nem kell napi szinten főzöm, hiszen két főre jócskán kevesebb étel kell, tehát ezt az időt is meg tudom spórolni. A hétvégére viszont sok minden rám szakad, segíteni a házi feladatokban, mosás, és a visszakészítés a kollégiumba. Mivel ezekkel kell foglalkoznom, és mindig van valakinek valami programja, kevés időt tudunk együtt tölteni. Emiatt rövidnek érzem a hétvégét.

- Miként változott a te időbeosztásod?

- Hétköznap a sportra vagy épp a feltöltődésre, pihenésre több időt tudok szánni, hiszen csak kettesben vagyunk. Ilyenkor munka után kicsit ki tudok kapcsolni. A hétvégét viszont nehezebb kezelni, hiszen jobban kell az időt beosztani. Mosás, főzés, gyerekek felkészítése az újabb hétre. Nem egyszerű ezt ismételni hétről-hétre.

- Milyen változást láttál rajtad?

- Örömmel tapasztaltam, hogy önállóbb és magabiztosabb lettél a kollégiumi éveid alatt. Az új közösségekbe való beilleszkedéssel sem voltak különösebb gondok. Igyekszel a különféle dolgaidat (értem itt az iskolai ügyeket, a tanulással járó problémákat és lehetőségeket) egyedül megoldani, vagy tudod, hogyan kérj segítséget. A kollégiumot is már a második otthonodnak nevezheted, ami szintén arról tanúskodik, hogy már beleszoktál a helyzetbe.

- Köszönöm szépen, hogy őszintén választottok a kérdéseimre!

Készítette: Mórel Emma

Kollégium kisokos

Mielőtt kollégista lettem sokat agyaltam azon, hogy miket is kellene hoznom és hogy is működik ez az egész. Sok új kollégistának nagy félelem lehet a beilleszkedés, a szülőktől való elszakadás, és a saját élet megalapozásának kezdete. Mielőtt bekerültem a mostani kollégiumomba, bennem is ezek az érzések voltak.

A kollégiumban az egyik legfőbb szabály, hogy kell tudni engedni a szavunkból viták és összetűzések esetén. A már lassan két évem alatt több esetben kerültem összetűzésbe másokkal, és megtanultam, hogy néha jobb engedni az arcunkból, és fontos, hogy meghallgassuk a másik véleményét. Ebből is következik a második legfontosabb szabály, miszerint el kell fogadni azt a fájdalmas tény, hogy nem mindig nekünk van igazunk. A nagy létszám miatt sokan kerülnek egy szobába, mely azzal is együtt jár, hogy a különböző szokások miatt mindenkinek kell tudnia alkalmazkodnia mindenkire. Egy szobába általában egy iskolába járó diákok kerülnek, ezzel is könnyítve

a beilleszkedést. Mint az életben, így itt is nagyon fontos alap mindenhez a kommunikáció. Kommunikáció nélkül nem lehet megoldani egy problémát, ami extrém helyzetben egy személy kiköltözéséhez is vezethet.

A harmadik szabály a higiénával kapcsolatos. Ha bármelyik kolistól megkérdezi valaki, hogy mi az az egy dolog, amit kötelező vinni, akkor egészen

biztos, hogy a papucsot fogja mondani. A zuhanyzókat hiába takarítják, a kockázat mindig ott van, és mellette még annak az esélyét is csökkenti, hogy elcsúszunk a zuhanyban.

A pár kollégiumi év alatt az ember meglepően sok dolgot tanul meg. Ilyen például a környezetünkben lévő dolgok felhasználása saját hasznunkra. Az ilyen dolgok megsegítik a főzést, vagy csak a mindennapi életet, ha mondjuk valami elromlik. A

kollégiumban az ember vagy megtanul főzni, vagy kihasználja a gyorséttermek és instant ételek által nyújtott kényelmet. Emellett még az egyik legfőbb, hogy az ember nagyon jól megtanul alku kötni. Tipikus mondat szokott lenni a „Te adod azt, én adom ezt.” és ez teljesen jól beválik.

Összességében a sok félelem ellenére megéri kollégistának lenni. Életre szóló barátságok tudnak kezdődni és nagyon jól felkészít az életre.

Gecsei Szabina

Felnőttnek lenni

A felnőtté válás, a 18 éves kor elérése egy nagy lépés ahhoz, hogy idővel kirepüljünk a családi fészekből és lassan önálló életet élhessünk. Ettől kezdve a saját magunk urai vagyunk, saját döntéseket hozunk, melyekért a felelősséget is vállalunk kell. Ez nem mindig egyszerű.

Az igazi felnőtté válás nem korhoz kötött. Meg kell hozzá érni. Fel kell nőni ahhoz, hogy az életünk eseményei, dolgai mögött ne keressünk kifogásokat és kibúvókat. Fontos az, hogy fokozatosan építsük fel a saját életünket és ismerjük meg a saját határainkat. Ehhez erő, türelem, feladatok és gyakorlás kellene.

Most még tinédzserként a 18. évünk betöltését várjuk, mert úgy gondoljuk, akkor majd megtehetünk mindent, amit addig nem lehetett. Bemehetünk a dohányboltba, vásárolhatunk alkoholt, és így tovább. Ha belegondolunk, a felnőtté válás viszont nem ezt jelenti. Sokkal inkább önállóan megoldani a feladatokat, átgondolni az elképzeléseinket, megtervezni a későbbieket.

A kollégiumi élet nagyon sokat segít abban, hogy egyre önállóbbak legyünk. Megtanuljuk ellátni magunkat, megtanuljuk a pénzt beosztani, spórolni, megtanuljuk, hogyan segíthetünk egymásnak, kipróbálhatunk több dolgot. Tanáraink tanácsával bizonyos helyzeteket tisztábban tudunk látni.

Az önállóságot és felelősséget próbálgathatjuk és gyakorolhatjuk a diákönkormányzatban is.

Itt együtt beszéljük meg, döntjük el és váltjuk valóra a különböző programokat. Ezekért a programokért tehát mi is felelősséget vállalunk. A diákönkormányzat felelősségvállalás a többi kollégistáért, a diáktársainkért is.

Varga Amanda, Kálmán Kira

A felnőtté válás

A felnőtté válás érdekes egy fogalom. Van benne jó is, meg rossz is. Röviden: bizonyos ajtók megnyílnak, de bizonyos ajtók be is zárulnak.

Ha felnőtt vagy, minden döntésednek, tetednek nyoma lesz. Ezért mindig jól gondold meg, hogy mit mondasz, és hogy mit teszel.

Sok „gyerektől” hallottam, hogy bárcsak végre felnőtt lehetnék. Nem kellene suliba járni, nem kellene tanulni. Szabadon lehetne bulizni. De nem tudják, hogy a felnőtt lét nem csak a bulizásról szól. Vannak dolgok, amik ennél sokkal fontosabbak lesznek.

A kolis élet megtanít sokféle dologra, amire felnőttként szükség van. Megtanít arra, hogy reggel időben kell kelni. Megtanít arra, hogyan bánjunk a pénzzel. Megtanít saját magunkért felelni. Megtanít másokkal együtt alkalmazkodva élni. Régi kollégistaként biztosan állítom, hogy segíti az életünk alakításának megtanulását.

Igaz ugyan, hogy vannak tanárok és vannak szabályok, de akkor is magunknak kell minden nehézséget megoldani. És ezzel lehet a legtöbbet tanulni.

Haragó Péter

Egyszer fel kell nőni

Négy éve vagyok kollégista, ebből harmadik éve vagyok DÖK tag. Azt hiszem, minden kollégista nevében beszélek, amikor azt mondom, a kollégiumi élet önállósít minket.

Magunknak osztjuk be az időnket, a pénzünket, a kajánkat... (igen anyu, a zacskós leves is

szervezését és a megrendezését is mi valósítottuk meg. Igen, nekünk hála, szedtetek krumplit a földről kukászsákban. Nincs mit, tényleg. Emlékeztek, a jelenléti ívekre a Hajnóczy napokról? Igen, azokat is mi tartottuk. Mert felelősséggel tartozunk magunkért és értetek is. Például, tudtátok, hogy a házirendet el kell fogadnia a DÖK-nek is ahhoz, hogy kiadhassák? Hogy a diákokkal kapcsolatos tárgyalásokon ott kell lennie a diákelnöknek?

kajának számít). Önálló döntéseket hozunk, lemondunk a TV-ről, a jó netről, néha a meleg vízről, bőrönddel buszozunk-vonatozunk. Cserébe tovább aludhatunk, és... és járhatunk ilyen szuper délutáni foglalkozásokra, mint pl.: a DÖK.

Nem tudom, mennyit tudtok arról, hogy mit is csinálunk ott, de talán nem baj ha beavatlak titeket a szaftos részletekbe. Emlékeztek a gólyanapokra? Nem feltétlenül az ideire, de bármelyikre? A

A döntések, amiket meghozunk, már nem csak magunkra, de másokra is hatással vannak.

Figyelembe kell vennünk mindenki helyzetét és véleményét, minden helyzetben. Aztán igyekszünk olyan megoldásokat keresni, amik mindenkinek megfelelnek. Szerintem ez az, amiről a felnőtt lét szól. A kompromisszumokról. A felelősségtudatról. Az önállóságról.

Himer Anna

Tarlós Eszter

Hasonlat

Te apró kincs,
A hatalmas Földnek felszínén,
Akit ha bárki megpillant,
Levegőért kapkod,
Hisz szépségedtől,
Elállt lélegzete.
Te egyetlen piros tulipánja,
A hatalmas Holland mezőnek,
Körülötted mindvégig csak fehérek és feketék,
Csak te vagy az egyetlen színes az én szememben.
Mindenki csak téged akar,
A te pirosuló gyönyörödöt,
Mert te vagy a legkülönlegesebb,
Amit eddig emberi szem megfigyelhetett.
S én téged nem csak úgy félig leszakítottalak,
Nem törtem ketté gyenge, lágy száradat,
Hanem a földből szedtelek ki,
Hosszú gyökereiddel együtt.
Hazavittelek,
Kaspóba tettelek,
S mindennap vízzel ápolom virágodat.
Gondoskodom rólad,
Nehogy elhervadj,
Nehogy rosszul érezd magad társaságomban,
És hogy még sok ezer éven keresztül,
Újra és újra,
Pirosuló gyönyörödben vessze el tekintetem.

Szekeres Bella

Olyan mint...

Olyan vagy nekem, mint
az Achilles-ín
Nélküled a járás se
lehetséges.

Mint tüdő nélkül a
levegővétel,
Oxigén kéne,
De nincs mivel.
Ész nélkül a gondolat,
Álmodban
jól mulatsz,
Majd CSATT.

Szív nélkül a dobogás,
Mikor az élet meghasad,
S ott a tér
Mibe belefulladsz.

Tarlós Eszter

Értelem

Több száz oldal,
Két borító,
Ezer betű,
S végtelen szó.
Lapozgatod, nézegeted,
Sok szép élményt élhetsz vele.
Mondatok és párbeszéddek,
Hideg ráz ha belemélyedsz.
Versek, mesék és novellák,
A műveltség tetőfokára hág.

TRAME- az emlékezet nyomában

Rendhagyó utazásra határozta el magukat kollégistáink, amikor belevágtak a Trame Erasmus+ programba. Tegyük hozzá, nemcsak ők, hanem a szervezők is új és ismeretlen ösvényeken jártak. Az alapötlet szerint Európa különböző feléből érkezett diákok együtt fedezik fel az egyes országok római kori világörökségi helyszíneit. Változatos és élményalapú foglalkozások között ismerkedtek meg a kultúrák és népek ókori és modernkori vándorlásának hatásaival, egymás értékeivel, sajátosságaival.

nyomatatóval örökségi helyszínt, írtunk újságot a programokról. Részben ezeket fejlesztettük tovább szerbiai útunk alkalmával. Viminacium ókori városába utaztunk el egy hétre, az itt kiépített régészeti parkban zajlottak a rendezvények. Stílszerűen római legionárius barakkok mintájára épített apartmanokban nyertünk elhelyezést.

A terv szerint rengeteg ötletet, produkciót összerakva fejlesztünk közösen egy stratégiai társasjátékot az ókori népmozgásokról, különböző karakterekkel (gladiátor, kovács, halász, szexrabszolga, történész). A kezdeti megilletődöttség után csapatunk leküzdvé

TRAME

TRACCE DI MEMORIA

Miért fontos ez a megismerés, miért lényeges ez a folyamat? Az emberi természet ősi és öröklött sajátossága, hogy a túlélés érdekében kódolva van belénk az ismeretlentől való tartózkodás és félelem. Ennek leküzdése csak a másik megismerésén keresztül vezet. Így kerülhetünk közelebb egymáshoz és válhatunk nyitott és öntudatos európai polgárokká, erről szól pályázatunk is.

Az őszi felvezető programsorozat során a Pécsi Világörökség munkatársaival együttműködve különböző foglalkozásokon vettek részt történelem szakkörös kollégistáink, ahol megismerkedtek az ókori kulturális hagyományokkal és örökségi helyszínekkel. A foglalkozássorozat végén a résztvevők kreatív alkotással fejezték be a megismerés folyamatát. Készítettünk társasjátékokat, festményt, sírkamra makettet, 3D

a nehézségeket az építő egymásrautaltság jegyében elkezdte kibontakoztatni képességeit. Kitűnő csapatmunkával vettük ki részünket a műhelymunkákból, a mozaikkészítésből. Az estéink sem teltek eseménytelenül. A közös játékest és moziest után táncesten kellett bemutatnunk nemzeti sajátosságainkat. Elfogultság nélkül kijelenthető, hogy a kortáncban előadott pattogós csárdásunk óriási sikert aratott, percekig tartó ovációval ünnepelték csapatunkat és rengetegen csatlakoztak hozzánk!

Áprilisban Pécssett együtt folytatjuk...immár házigazdaként.

Farkas Róbert

FRUZZI